

Arrest

nr. 303 586 van 22 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in de stad Drosh, gelegen in het district Chitral van de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Shalatak dat deel uitmaakt van de stedelijke agglomeratie van Mehterlam, de hoofdstad van de provincie Laghman. U ging in Pakistan niet naar school maar u leerde een beetje lezen en schrijven van een lokale vrouw. U ging evenmin naar een madrassa in Pakistan.

In april of mei 2016 besloot uw familie terug te keren naar Afghanistan en jullie te vestigen in Shalatak (subdorp Zangora). Een aantal maanden na jullie terugkeer raakte uw vader, in 2016, vermist nadat hij richting Ghazni vertrok om dieren van andere mensen op te halen, een route die hij vaker reed, maar niet

meer terugkwam. Jullie weten niet wat er gebeurd is met uw vader. Na jullie terugkeer besloot uw broer S. naar de madrassa te gaan. Eenmaal op de madrassa veranderde de taliban uw broers naam naar B.. Omwille van de ziekte van uw andere broer Se.K., besloot u in 2017 samen met hem terug te keren naar Pakistan voor zijn medische behandelingen. U verbleef voorts samen met uw broer in Nawkhar, een dorp gelegen op een uur van de stad Peshawar.

In juni 2020 keerden jullie terug naar Afghanistan, waar u vernam dat uw broer S. alias B. zich in de tussentijd had aangesloten bij de taliban. Uw moeder vertelde eveneens dat uw broer nog maar twee of drie dagen per week thuis komt, en soms eveneens met gewapende vrienden thuiskomt. Twee dagen na uw terugkeer kwam uw broer S. samen met zijn vrienden terug naar huis waar u hem aanspraak op zijn gedrag. Zijn vrienden waren niet gediend van uw bemoeienis en sloegen u. Jullie werden uit elkaar gehaald door uw andere broer en u vertrok hierop naar uw grootvader die in hetzelfde dorp verbleef. Onderweg kwam u leden van de National Directorate of Security (NDS), de voormalige Afghaanse inlichtingendienst, tegen. De NDS begon een gevecht in het dorp waarop die personen wegvluchtten. U verbleef die nacht bij uw grootvader. De volgende dag kwamen er leden van de NDS naar uw huis en troffen zij wapens aan, waarna u onder verdenking kwam te staan. De NDS was sindsdien op zoek naar u. Diezelfde avond kwam de taliban verhaal halen bij u thuis waarbij u beschuldigd werd van collaboratie. U verbleef op dat moment nog altijd in het huis van uw grootvader waar er besloten werd dat u, samen met uw broer Se.K., Afghanistan best zou verlaten. U verliet vervolgens op 1 of 2 juli 2020 Afghanistan.

Jullie reisden richting Iran, waar jullie werden opgepakt door de Iraanse autoriteiten en gedeporteerd werden naar de stad Herat. De volgende ochtend vertrok u opnieuw samen met uw broer vanuit Herat. Jullie geraakten gescheiden van elkaar in Iran en u weet niet waar uw broer Se.K. heden is. U reisde vervolgens alleen door via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk naar België, waar u op 20 oktober 2020 toe kwam. Eén week later, op 27 oktober 2020 diende u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 december 2020 werd u na een leeftijdsonderzoek meerderjarig verklaard.

Op 25 juli 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban en het NDS. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die met het arrest van 20 maart 2023 voorgaande beslissing vernietigde. De Raad volgde het CGVS voor wat betreft het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven, maar achtte verder onderzoek noodzakelijk naar uw verblijf in Pakistan en de invloed hiervan op uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan in de huidige context na de taliban-machtsovername.

U verklaart in geval van een terugkeer naar Afghanistan de dood te vrezen, enerzijds omdat de taliban u heeft beschuldigd van spionage. Anderzijds vreest u dat de taliban en ook uw dorpelingen u zouden vermoorden omdat ze weten dat u het land verlaten hebt en ervan uit gaan dat u geen moslim meer bent en naar kerken gaat.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uw originele Proof of Registration (PoR)-kaart voor, alsook een kopie van de taskara van uw moeder. Op 20 december 2021 maakte uw advocaat per email aanvullend nog een kopie over van de PoR-kaarten van uw gezinsleden, een kopie van de taskara van uw broer en een bundel medische documenten opgesteld te Pakistan. Op 14 januari 2022 maakte uw advocaat enkele opmerkingen aangaande de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud over. U legde geen bijkomende stukken neer tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u problemen heeft met maagzuur en dat u hiervoor onder behandeling staat van artsen, waarvan u echter geen enkel objectief document ter staving van voorlegt, wijst het CGVS erop dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden en/of het toekennen van steunmaatregelen. U werd er tijdens uw beide onderhouds op gewezen dat u altijd pauze mocht vragen (CGVS I, p.3; CGVS II, p.2). Waar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud last kreeg van uw maagzuur werd u de mogelijkheid geboden om te pauzeren

waar u evenwel gebruik van maakte. U gaf hierna aan dat u oké was om verder te gaan (CGVS I, p.12). Uw eerste persoonlijk onderhoud verliep verder in normale omstandigheden. Uw tweede onderhoud, waar u geen dergelijke klachten aanhaalde, verliep eveneens normaal.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het arrest van 20 maart 2023 oordeelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Pakistan diende te worden nagegaan. Na grondige analyse van uw verklaringen (o.m. over uw leefwereld ginds en uw reisgedrag) afgelegd tijdens uw beide persoonlijke onderhouds, en in samenhang met de door u neergelegde PoR-kaarten, acht het CGVS het aannemelijk dat u daadwerkelijk in Pakistan verbleven hebt. Echter is het zo dat u in dat land leefde als Afghaanse vluchteling en u bijgevolg niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt, zoals u zelf ook beaamde (CGVS I, p.8). U blijft dus in wezen een Afghaanse staatsburger, wat maakt dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend beoordeeld dient te worden ten opzichte van Afghanistan. Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit.

Gepeild naar uw vrees in geval van een terugkeer naar Afghanistan, verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de taliban u enerzijds ervan beschuldigt informatie te hebben doorgegeven aan de veiligheidsdiensten (NDS) en zij u daarom willen doden. U verwijst wat dit betreft naar het asielrelaas dat u eerder (i.e. tijdens uw eerste onderhoud) naar voren bracht (CGVS I, p.12-13). Ter zake dient echter te worden benadrukt dat dit relaas ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het CGVS als de RvV. Zo oordeelde de Raad (1) dat u leugenachtige verklaringen aflegde over uw leeftijd en zich onterecht voordeed als minderjarige; (2) dat uw verklaringen over de aansluiting van uw broer bij de taliban en uw problemen daarop volgend niet geloofwaardig waren; (3) dat uw verklaringen over de gebeurtenissen met het NDS incoherent, inconsistent en ongeloofwaardig waren; (4) dat de NDS in de hoedanigheid dat zij naar u op zoek zouden zijn geweest sinds de machtsovername van augustus 2021 niet meer bestond; en (5) dat uw vrees ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat uw familie al 2 jaar zonder significante problemen in het dorp kon verblijven. De volledige motivering die de asielinstanties tot deze conclusies bracht staat integraal beschreven, en kunt u lezen, in het vernietigingsarrest van 20 maart 2023 (zie onderdeel 1 – “bestreden beslissing”). U werd overigens geconfronteerd met deze bevindingen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud (van 6 juli 2023), waarop u spreekwoordelijk de schouders ophaalt en gewoon zegt dat u eerder de waarheid vertelde en dat alles correct was (CGVS II, p.4-5). Het feit dat u zonder meer blijft vasthouden aan uw eerdere bedrieglijke verklaringen is weinig ernstig.

Anderzijds verklaart u tijdens uw tweede onderhoud ook de dood te vrezen in Afghanistan vermits de taliban in uw dorp verkondigd zou hebben “dat u uit het land bent, dat u geen moslim meer bent en dat u kerken bezoekt”. Naar aanleiding hiervan zouden uw moeder, uw twee broers en uw grootvader na de machtsovername naar Pakistan verhuisd zijn (CGVS II, p.13). Het CGVS kan ook aan deze beweringen geen geloof hechten. Zo kan op zich al niet worden ingezien waarom de taliban het plots op u gemunt heeft en zulke zaken over u zou zeggen. Niet alleen verklaarde u dat noch u, noch uw familie vroeger ooit gesproken heeft met de taliban buiten de incidenten en aanvaringen in de context van uw eerdere asielrelaas (dat ongeloofwaardig bevonden werd) (CGVS II, p.14), ook is het geenszins duidelijk waarom de taliban u plots, en ten onrechte, als ongelovige of zelfs als christen zou bestempelen. U bent immers opgegroeid in Pakistan en reisde in het verleden al eens terug naar dat land vanuit uw dorp in Afghanistan (CGVS II, p.7-8). Indien de taliban er al daadwerkelijk lucht van zou hebben dat u weg bent uit Afghanistan, dan zouden zij er logischerwijze van uit moeten dat u zich net zoals vroeger in Pakistan bevindt. Temeer u voor uw komst naar België eerst via Pakistan de grens overgestoken heeft toen u het Afghaanse grondgebied verliet (zie verklaring DVZ, vraag 32). Uw verdere verklaring als zouden uw gezinsleden omwille hiervan na de machtswissel naar Pakistan verhuisd zijn, strookt bovendien niet met deze van uw eerste persoonlijk onderhoud. Tijdens dit onderhoud op 16 december 2021, of met andere woorden zo'n vier maanden na de talibanovername, beweerde u namelijk nog dat al uw familieleden in het dorp in Afghanistan woonden en dat u niemand meer in Pakistan heeft (CGVS I, p.18-19). Het is niet geloofwaardig dat zij daar nog (hetzij vier maanden, hetzij langer) zouden blijven leven zo de taliban u werkelijk begon te viseren en met de dood

bedreigen na de overname. Op eenzelfde manier verwijst het CGVS naar het gegeven dat u naar eigen zeggen nog drie ooms en een tante heeft wonen in datzelfde dorp in Afghanistan (CGVS II, p.7-8). Gevraagd of u hen na de (vermeende) terugkeer van uw moeder, broers en grootvader naar Pakistan heeft proberen te contacteren om te peilen of de taliban u nog steeds zocht in het dorp, verklaarde u van niet (CGVS II, p.14). Ook dit is niet geloofwaardig. Mochten zij uw familie daar werkelijk lastigvallen had u dat ongetwijfeld wel gedaan.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban momenteel op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een westers land en evenmin dat zij u hierom zouden viseren en uw familie lastigvallen. De RvV stipte in het vernietigingsarrest van 20 maart 2023 evenwel aan dat ook uw eerdere verblijf in Pakistan in se moet worden betrokken bij de beoordeling van uw vrees in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Na grondig onderzoek van uw verklaringen, en in samenspraak met de beschikbare recente landeninformatie, kan er echter geen nood aan internationale bescherming vaststellen in uw hoofde louter omdat u in het verleden in Pakistan heeft gewoond. Het CGVS wijst wat dit betreft op onderstaande paragrafen.

Uit het rapport **EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees** van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts **in uitzonderlijke gevallen**, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Zo bent u opgevoed in het Pachtou dat u van uw familieleden thuis leerde, wat aldus de Afghaanse variant van het Pachtou uit Laghman betreft. Hoewel u aangaf de lokale taal van uw woonplaats in Pakistan ook te hebben geleerd, verklaart u zich het meest comfortabel te voelen als u zich kunt uitdrukken in het Pachtou (CGVS I, p.1; CGVS II, p.8). U kunt ook lezen in het Pachtou (CGVS II p.9). Het Urdu, de lingua franca van Pakistan, bent u niet machtig (CGVS I, p.23). Over uw interacties met de lokale inwoners van Chatral legt u verder tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u namelijk dat de kinderen daar jullie niet leuk vonden en met jullie vochten omdat ze niet van Afghanen hielden (CGVS I, p.16). Tijdens het tweede beweert u daarentegen dat u dikwijls met de plaatselijke mensen en kinderen omging en van hen de lokale taal leerde (CGVS II, p.12). In ieder geval verklaart u heden geen enkel contact meer te hebben met de mensen uit Chatral (CGVS II, p.8). Uit het voorgaande volgt dat u geen danig diepe banden had/heeft met de lokale Pakistaanse gemeenschap van de plek waar u bent opgegroeid. Eenzelfde besluit volgt voor Hakimabad, de plek waar u voor uw komst naar België heeft geleefd en waar uitsluitend Pachtouns woonden. U verklaart daar geen contact te hebben gehad met andere mensen behalve uw broer en een vriend van uw vader (CGVS II, p.9-10). Dat u vooral affiniteit heeft met de Afghaanse cultuur – en niet met de Pakistaanse – blijkt voorts ook uit het feit dat u hier in België wel optrekt met Afghanen en bij hen aansluiting vindt, en u naar eigen zeggen geen pogingen onderneemt om de Pakistaanse gemeenschap in België op te zoeken in de ondertussen tweeënhalf jaren dat u hier bent (CGVS II, p.4). U gaat, integendeel, wel om met Afghanen hier (CGVS II, p.4).

Daarnaast wijst het CGVS er nogmaals op dat u drie ooms, één tante en verschillende neven (en/of nichten) en mogelijks ook een broer heeft die heden in Shalatak, het Afghaanse dorp van waar uw ouders afkomstig zijn, verblijven (CGVS I, p.18-19; CGVS II, p.7-8; zie ook supra). Jullie hadden naar eigen zeggen een goede relatie telkens wanneer u naar Afghanistan ging (CGVS II, p.7) en het was met het geld van de gronden van uw familie in Afghanistan dat jullie reizen van- en naar Pakistan bekostigd werden (CGVS II, p.12), hetgeen jullie goede band toch illustreert. U heeft met andere woorden een familiaal netwerk waarop u kan terugvallen in geval van een terugkeer. Uw tegenstrijdige verklaringen over de verblijfsplaats van uw moeder, uw twee broers en uw grootvader indachtig (zie supra), maakt bovendien dat niet kan worden uitgesloten dat ook zij zich momenteel in Shalatak bevinden en dat uw netwerk aldaar nóg ruimer is dan u doet uitschijnen.

Bovendien hebt u, zoals eerder reeds opgemerkt, al eens gedurende een half jaar in Afghanistan gewoond in 2016 (CGVS I, p.13; CGVS II, p.7-8). Buiten de twee kwesties met de taliban die u opnoemde (i.e. het lidmaatschap van uw broer en de beschuldigingen van spionage hierop volgend, en hun bedreigingen naar u toe omdat u het land verlaten heeft) en die allebei niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd (zie

supra), verklaarde u voor de rest met niemand problemen te hebben in Afghanistan (CGVS II, p.12, p.13). Hoewel u verder aangeeft dat u niet veel mensen hebt leren kennen toen u in dat dorp was en er geen vrienden had, beaamt u dat u de plaatselijke moskee bezocht en soms ging zwemmen met dorpelingen (CGVS II, p.12). U reisde bovendien wekelijks naar andere plaatsen, zoals Mehtarlam, voor boodschappen (CGVS II, p.11-12). Dit zijn allemaal zaken die erop wijzen dat u tijdens uw terugkeer naar Shalatak participeerde in het maatschappelijke leven, ingebed was in de lokale gemeenschap en vertrouwd was/bent met de Afghaanse waarden en normen.

In het verzoekschrift tegen uw ondertussen vernietigde weigeringsbeslissing van 25 juli 2022 wordt voorts nog opgeworpen door uw advocaat dat u 'volledig verwesterd' bent ten gevolge van uw verblijf in België (zie verzoekschrift 05/09/2022 in administratief dossier). Na bevraging ziet het CGVS echter geen elementen die hierop zouden wijzen, noch hebt u dit ooit aangehaald als asielmotief. Los van het feit dat u, zoals eerder aangegeven, ook in België aansluiting blijft zoeken bij de Afghaanse gemeenschap (CGVS II, p.4), haalde u desgevraagd geen bezigheden aan die zouden wijzen op een verwesterd profiel. U leert Frans en Engels met behulp van uw gsm en u werkt als arbeider in de tuinbouwsector (CGVS II, p.3-4). Dit impliceert geenszins dat u, al dan niet onbewust, westerse waarden zou hebben geïnternaliseerd of dat u specifiek gedrag zou vertonen dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Bovendien identificeert u zich nog steeds als soennitisch moslim, praktiseert u uw religie en doet u mee aan de vastenperiode (CGVS II, p.11).

Gezien alle voorgaande elementen kan niet worden aangenomen dat u verwesterd bent, noch dat u er bij terugkeer naar Afghanistan verwestering zou worden toegedicht of u zou worden beschouwd als niet-Afghaans. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

De som van alle bovenstaande opmerkingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande verklaringen evenmin ombuigen. U legde ter staving van uw nationaliteit, identiteit en herkomst tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel op het CGVS immers uw originele PoR-kaart voor, alsook kopieën van de PoR-kaarten van uw familieleden, een kopie van de taskara van uw broer en van uw moeder voor, alsook een bundel medische documenten opgesteld te Pakistan (map documenten – document 1-5). Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit, identiteit en verblijf een Pakistan vormen, allen elementen die heden niet ter discussie staan, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Wat de PoR-kaarten betreft, dient in dat verband te worden gewezen op het feit dat dergelijke kaarten *prima facie* werden uitgereikt aan alle Afghanen die konden aantonen dat zij in Pakistan verbleven ten tijde van de plaatselijke volkstelling in 2005 (zie **EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees**-rapport van mei 2022, p.48-51, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkervijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een “enig” middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:
“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet
Schending van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij blijft volharden in haar motieven wat betreft de ongeloofwaardigheid omtrent vrees van verzoekende partij omwille van haar problemen met de NDS en de Taliban. Vervolgens stelt verwerende partij opnieuw dat verzoekende partij zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

II.1.2. Zo stelt verwerende partij eerstens dat zij geen geloof hecht aan het feit dat de Taliban thans op de hoogte zijn van het verblijf van verzoekende partij in het Westen: [...]

Verzoekende partij blijft volharden dat haar jongere broer zich heeft aangesloten bij de Taliban en de Taliban aldus haar familie zeer goed kent: [...]

Derhalve is het niet verwonderlijk dat verzoekende partij in het vizier kwam te staan van de Taliban en diende het land te ontvluchten.

Wat betreft het verhuis van haar twee jongere broers, moeder en grootvader terug naar Pakistan na de machtsvername, wenst verzoekende partij het volgende te verduidelijken. Immers, zij woonden ten tijde dat verzoekende partij haar eerste groot onderhoud aflegde, nog in Afghanistan. Verwerende partij heeft nooit aan verzoekende partij gevraagd op welk moment dat zij exact betrokken uit Afghanistan en zich terug vestigden in Pakistan. Gezien de machtsvername een voordehandliggend referentiepunt is, verklaarde verzoekende partij het volgende tijdens haar tweede groot onderhoud: [...]

Verwerende partij doet allerm minst moeite om door te vragen en besluit ten onrechte tot een tegenstrijdigheid die geen er is.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Hoewel verwerende partij erkent dat Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan in uitzonderlijke omstandigheden wel moeilijkheden kunnen ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, meent zij dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Echter, verzoekende partij benadrukt het gegeven dat zij niet in Afghanistan is opgegroeid en, hoewel zij het liefst haar moedertaal spreekt, weldegelijk een accent heeft. Verzoekende partij merkt ook op dat zij evident de taal Chatrali heeft geleerd omdat zij daar is opgegroeid onder mensen die de taal machtig zijn. Zij verklaarde derhalve het volgende tijdens haar groot onderhoud: [...]

Tijdens haar eerste groot onderhoud verklaarde verzoekende partij het volgende: [...]

Dit was in een volledig andere context en verwerende partij haar argument is dan ook volledig misplaatst. Voorts verwijst verzoekende partij dit kader naar het rapport van de EUAA van januari 2023 waarin het volgende wordt onderlijnd : [...]

Ook uw Raad oordeelde in haar arrest van 13 oktober 2022 dat Afghanen die in Pakistan zijn geboren of er erg lang hebben verbleven gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben : [...]

Verwerende partij gaat duidelijk zeer lichtjes over het specifiek kemelement van lang verblijf buiten Afghanistan en focust zich werkelijk op irrelevante zaken zoals de taal, de omgang van verzoekende partij met mede Afghanen, affiniteit met Afghaanse cultuur -hetgeen vanzelfsprekend is wegens haar eigen afkomst-.

II.1.4. Daarnaast verwijst verwerende partij naar het familiaal netwerk van verzoekende partij in Afghanistan: [...]

Verzoekende partij bemerkt dat haar “goede relatie” met haar familie niet dermate persoonlijk is dat zij haar zouden kunnen of ook maar willen ondersteunen totdat verzoekende partij zich zou settelen in Afghanistan. De goede relatie duidt eerder op het feit dat zij wel goed met elkaar konden omgaan op de weinige momenten dat verzoekende partij en haar familie zich in Afghanistan bevonden. Daarnaast hebben zij allen een eigen gezin waarvoor zij moeten zorgen en onder de thans heersende werkloosheid en armoede die met de tijd verergert, is dit absoluut niet evident voor haar ooms of tante om verzoekende partij eveneens op te vangen. Over de verblijfplaats van de moeder, broers en grootvader van verzoekende partij, heeft zij dit supra reeds besproken.

II.1.5. Verwerende partij stelt vervolgens: [...]

Hoewel verzoekende partij inderdaad heeft deelgenomen aan het maatschappelijk leven, is dit vergeleken met haar leven dat zij buiten Afghanistan heeft doorgebracht werkelijk verwaarloosbaar. Bovendien laat verwerende partij het belangrijkste aspect volledig achterwege. Immers, verzoekende partij heeft nooit onder het Taliban bewind geleefd. Gezien de Taliban heel de macht hebben genomen, zijn de heersende waarden

en normen eveneens gewijzigd. Verwerende partij kan zich bijgevolg bezwaarlijk verschuilen achter haar argument dat zij vertrouwd is met de lokale gemeenschap en de waarden en normen daar dit niet meer overeenkomt met hetgeen zij 3 jaar geleden ervaarde.

II.1.6. Wat betreft de verwestering, verwijst zij naar haar uiteenzetting onder randnummer II.2.5..

II.1.7. Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 3 EVRM".

Verzoeker betoogt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en verwijst naar de gewijzigde humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie en citeert uit rapporten van onder meer Amnesty International, UNHCR, de Raad van de EU, ECRE, en UNAMA inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Daarnaast laat verzoeker het volgende gelden:

"II.2.5. Ondertussen verblijft verzoekende partij bijna drie jaar in België en is zij volledig verwesterd. In de huidige omstandigheden maakt dit weldegelijk een belangrijk element uit en vergroot dit de kans aanzienlijk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als 'verwesterd' beschouwd. Voor personen die als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie namelijk erg gevaarlijk geworden."

Verzoeker geeft een uitgebreide uiteenzetting aangaande de situatie van personen die als "verwesterd" kunnen beschouwd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hiervoor wordt verwezen naar landeninformatie van onder meer UNHCR, NANSSEN, HRW en Amnesty International, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker argumenteert dat verschillende bronnen aantonen dat Afghansen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt nog:

"Verzoekende partij is reeds anderhalf jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker meent verder dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor wordt verwezen naar landeninformatie over de veiligheidssituatie en de taliban, afkomstig van onder meer UNHCR, NANSSEN en EASO/EUAA. Tot slot verwijst verzoeker naar de groeiende dreiging van ISKP, hierbij steunend op informatie afkomstig van NANSSEN en The Diplomat.

2.2. Bij aanvullende nota van 11 januari 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA: "Pakistan – situation of Afghan refugees" van mei 2022.

2.3. Bij aanvullende nota van 16 januari 2024 voegt verzoeker volgende stukken:

1. *Getuigenis I.T.*
2. *Loonfiches*".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u problemen heeft met maagzuur en dat u hiervoor onder behandeling staat van artsen, waarvan u echter geen enkel objectief document ter staving van voorlegt, wijst het CGVS erop dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden en/of het toekennen van steunmaatregelen. U werd er tijdens uw beide onderhouds op gewezen dat u altijd pauze mocht vragen (CGVS I, p.3; CGVS II, p.2). Waar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud last kreeg van uw maagzuur werd u de mogelijkheid geboden om te pauzeren waar u evenwel gebruik van maakte. U gaf hierna aan dat u oké was om verder te gaan (CGVS I, p.12). Uw eerste persoonlijk onderhoud verliep verder in normale omstandigheden. Uw tweede onderhoud, waar u geen dergelijke klachten aanhaalde, verliep eveneens normaal.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, geheel ongemoeid in het verzoekschrift. Deze blijft dan ook onverminderd overeind en wordt bijgetreden door de Raad.

5. Op 27 oktober 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in en stelde dat hij Afghanistan is ontvlucht op 1 of 2 juli 2020 omdat hij er problemen kreeg met leden van de National Directorate of Security (NDS) en met de taliban. Verzoeker verklaarde tevens te zijn geboren in Pakistan en daar het grootste deel van zijn leven te hebben gewoond. Hij gaf aan in april/mei 2016 te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, vervolgens in 2017 te zijn teruggekeerd naar Pakistan om in juni 2020 terug te keren naar Afghanistan.

Op 25 juli 2022 nam verweerder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban en het NDS voorafgaand uit zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2020.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest 286 289 van 20 maart 2023. Dit omdat de Raad verder onderzoek noodzakelijk achtte naar verzoekers verblijf in Pakistan en de invloed hiervan op zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan in de huidige context na de machtsvername door de taliban.

Te dezen dient aangestipt dat de Raad verweerder evenwel volgde voor wat betreft het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban en het NDS voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2020:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verblijf in Pakistan an sich niet in twijfel getrokken, maar wordt verzoekers vrees beoordeeld ten opzichte van zijn land van nationaliteit, Afghanistan.

De elementen van de motivering zijn als volgt:

- uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn leeftijd en zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan;*
- verzoekers verklaringen aangaande de aansluiting van zijn broer bij de taliban en zijn daaropvolgende problemen met de taliban zijn niet geloofwaardig;*

- verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen met de NDS na het vermeende incident met zijn broer en de taliban zijn incoherent, inconsistent en ongeloofwaardig;
- omwille van de machtsovername in augustus 2021 bestaat de NDS in de hoedanigheid waarin zij naar verzoeker op zoek was heden niet meer;
- verzoekers vrees voor de taliban wordt ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat verzoekers familie al 2 jaar zonder significante problemen in het dorp kan verblijven.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen (inzake zijn leeftijd die hem door zijn moeder zou zijn verteld, inzake zijn problemen met zijn broer die lid is van de taliban, inzake de bezoeken van de taliban en de NDS), het uiten van blote beweringen en persoonlijke vergoelijkingsen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Dit vormt evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden problemen van verzoeker met de taliban en de NDS."

6. Blijkens de bestreden beslissing acht verweerder verzoekers voorgehouden verblijf in Pakistan na grondig onderzoek aannemelijk. Verweerder merkt hierbij terecht op dat verzoekers beschermingsnood dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit Afghanistan. De bestreden beslissing stelt bovendien met recht en rede dat het door verzoeker naar voor geschoven asieltrelaas, met name zijn problemen met de taliban en de NDS voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2020, reeds door zowel het CGVS als door de Raad als ongeloofwaardig werden beoordeeld, zoals ook blijkt uit het hiervoor geciteerd vernietigingsarrest.

De bestreden beslissing stelt:

"In het arrest van 20 maart 2023 oordeelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Pakistan diende te worden nagegaan. Na grondige analyse van uw verklaringen (o.m. over uw leefwereld ginds en uw reisgedrag) afgelegd tijdens uw beide persoonlijke onderhouds, en in samenhang met de door u neergelegde PoR-kaarten, acht het CGVS het aannemelijk dat u daadwerkelijk in Pakistan verbleven hebt. Echter is het zo dat u in dat land leefde als Afghaanse vluchteling en u bijgevolg niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt, zoals u zelf ook beaamde (CGVS I, p.8). U blijft dus in wezen een Afghaanse staatsburger, wat maakt dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend beoordeeld dient te worden ten opzichte van Afghanistan. Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit.

Gepeild naar uw vrees in geval van een terugkeer naar Afghanistan, verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de taliban u enerzijds ervan beschuldigt informatie te hebben doorgegeven aan de veiligheidsdiensten (NDS) en zij u daarom willen doden. U verwijst wat dit betreft naar het asieltrelaas dat u eerder (i.e. tijdens uw eerste onderhoud) naar voren bracht (CGVS I, p.12-13). Ter zake dient echter te worden benadrukt dat dit relaas ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het CGVS als de RvV. Zo oordeelde de Raad (1) dat u leugenachtige verklaringen aflegde over uw leeftijd en zich onterecht voordeed als minderjarige; (2) dat uw verklaringen over de aansluiting van uw broer bij de taliban en uw problemen daarop volgend niet geloofwaardig waren; (3) dat uw verklaringen over de gebeurtenissen met het NDS incoherent, inconsistent en ongeloofwaardig waren; (4) dat de NDS in de hoedanigheid dat zij naar u op zoek zouden zijn geweest sinds de machtsovername van augustus 2021 niet meer bestond; en (5) dat uw vrees ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat uw familie al 2 jaar zonder significante problemen in het dorp kon verblijven.

De volledige motivering die de asielinstanties tot deze conclusies bracht staat integraal beschreven, en kunt u lezen, in het vernietigingsarrest van 20 maart 2023 (zie onderdeel 1 – "bestreden beslissing"). U werd overigens geconfronteerd met deze bevindingen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud (van 6 juli 2023), waarop u spreekwoordelijk de schouders ophaalt en gewoon zegt dat u eerder de waarheid vertelde en dat alles correct was (CGVS II, p.4-5). Het feit dat u zonder meer blijft vasthouden aan uw eerdere bedrieglijke verklaringen is weinig ernstig."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer blijft de voormelde terechte en pertinente motivering onverminderd overeind.

7. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban op de hoogte zouden zijn van verzoekers verblijf in een westers land.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande op goede gronden:

“Anderzijds verklaart u tijdens uw tweede onderhoud ook de dood te vrezen in Afghanistan vermits de taliban in uw dorp verkondigd zou hebben “dat u uit het land bent, dat u geen moslim meer bent en dat u kerken bezoekt”. Naar aanleiding hiervan zouden uw moeder, uw twee broers en uw grootvader na de machtsovername naar Pakistan verhuisd zijn (CGVS II, p.13). Het CGVS kan ook aan deze beweringen geen geloof hechten. Zo kan op zich al niet worden ingezien waarom de taliban het plots op u gemunt heeft en zulke zaken over u zou zeggen. Niet alleen verklaarde u dat noch u, noch uw familie vroeger ooit gesproken heeft met de taliban buiten de incidenten en aanvaringen in de context van uw eerdere asielrelaas (dat ongeloofwaardig bevonden werd) (CGVS II, p.14), ook is het geenszins duidelijk waarom de taliban u plots, en ten onrechte, als ongelovige of zelfs als christen zou bestempelen. U bent immers opgegroeid in Pakistan en reisde in het verleden al eens terug naar dat land vanuit uw dorp in Afghanistan (CGVS II, p.7-8). Indien de taliban er al daadwerkelijk lucht van zou hebben dat u weg bent uit Afghanistan, dan zouden zij er logischerwijze van uit moeten dat u zich net zoals vroeger in Pakistan bevindt. Temeer u voor uw komst naar België eerst via Pakistan de grens overgestoken heeft toen u het Afgaanse grondgebied verliet (zie verklaring DVZ, vraag 32). Uw verdere verklaring als zouden uw gezinsleden omwille hiervan na de machtswissel naar Pakistan verhuisd zijn, strookt bovendien niet met deze van uw eerste persoonlijk onderhoud. Tijdens dit onderhoud op 16 december 2021, of met andere woorden zo’n vier maanden na de talibanovername, beweerde u namelijk nog dat al uw familieleden in het dorp in Afghanistan woonden en dat u niemand meer in Pakistan heeft (CGVS I, p.18-19). Het is niet geloofwaardig dat zij daar nog (hetzij vier maanden, hetzij langer) zouden blijven leven zo de taliban u werkelijk begon te viseren en met de dood bedreigen na de overname. Op eenzelfde manier verwijst het CGVS naar het gegeven dat u naar eigen zeggen nog drie ooms en een tante heeft wonen in datzelfde dorp in Afghanistan (CGVS II, p.7-8). Gevraagd of u hen na de (vermeende) terugkeer van uw moeder, broers en grootvader naar Pakistan heeft proberen te contacteren om te peilen of de taliban u nog steeds zocht in het dorp, verklaarde u van niet (CGVS II, p.14). Ook dit is niet geloofwaardig. Mochten zij uw familie daar werkelijk lastigvallen had u dat ongetwijfeld wel gedaan.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban momenteel op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een westers land en evenmin dat zij u hierom zouden viseren en uw familie lastigvallen.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde motivering.

Verzoeker volhardt, onder verwijzing naar zijn reeds afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2023, dat zijn jongere broer zich heeft aangesloten bij de taliban en dat de taliban zijn familie zeer goed kent. Verzoeker verwijst in essentie naar zijn reeds door het CGVS en de Raad als ongeloofwaardig beoordeelde asielrelaas (zie *supra*), maar brengt geen concrete elementen aan die deze terechte en pertinente beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Verder meent verzoeker dat er ten onrechte een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in zijn verklaringen aangaande de verhuis naar Pakistan van zijn moeder, grootvader en twee broers. Nochtans blijkt uit een eenvoudige lezing van verzoekers verklaringen dat verzoeker op 16 december 2021 – 4 maanden na de machtsovername – bij verweerder verklaarde dat zijn familie allemaal in hetzelfde dorp woonde in Afghanistan en dat hij geen familie had in Pakistan (*“Heeft u nog familie in op andere plaatsen in Afghanistan dan het dorp?”*, *“Nee, ze wonen allemaal in hetzelfde dorp.”*, *“Heeft u familie die buiten Afghanistan wonen?”*, *“Nee.”*, *“Nog familie in Pakistan?”*, *“Nee, wij zijn in 2016 teruggekeerd en daarna is niemand teruggekeerd.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 december 2021, p. 19), terwijl hij in een volgend persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn moeder, grootvader en twee broers na de machtsovername door de taliban terugkeerden naar Pakistan (*“Waar verblijft uw moeder momenteel?”*, *“Na de val is zij teruggegaan naar Pakistan, naar Chatral.”*, *“Waar woonde zij voor de val?”*, *“In ons eigen dorp in Afghanistan. Mijn moeder en mijn broers woonde daar.”*, *“Ging uw moeder alleen naar Pakistan na de val? Of ging er iemand mee met haar?”*, *“Mijn moeder ging met twee van mijn broers en mijn grootvader.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2023, p. 5). Verweerder merkte bijgevolg terecht op dat verzoekers verklaringen op dit punt niet met elkaar stroken.

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn verblijf in een westers land, zodat geenszins kan worden aangenomen dat zijn moeder, grootvader en twee broers omwille van deze reden zouden zijn teruggekeerd naar Pakistan.

8. Wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan en de invloed hiervan op zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan in de huidige context na de machtsovername door de Taliban, stelt verweerder op basis van de beschikbare landeninformatie en de individuele merites van verzoekers beschermingsverzoek dat verzoekers langdurig verblijf in Pakistan *in casu* geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert:

“Uit het rapport **EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees** van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in **uitzonderlijke gevallen**, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Zo bent u opgevoed in het Pachtou dat u van uw familieleden thuis leerde, wat aldus de Afghaanse variant van het Pachtou uit Laghman betreft. Hoewel u aangaf de lokale taal van uw woonplaats in Pakistan ook te hebben geleerd, verklaart u zich het meest comfortabel te voelen als u zich kunt uitdrukken in het Pachtou (CGVS I, p.1; CGVS II, p.8). U kunt ook lezen in het Pachtou (CGVS II p.9). Het Urdu, de lingua franca van Pakistan, bent u niet machtig (CGVS I, p.23). Over uw interacties met de lokale inwoners van Chatral legt u verder tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u namelijk dat de kinderen daar jullie niet leuk vonden en met jullie vochten omdat ze niet van Afghanen hielden (CGVS I, p.16). Tijdens het tweede beweert u daarentegen dat u dikwijls met de plaatselijke mensen en kinderen omging en van hen de lokale taal leerde (CGVS II, p.12). In ieder geval verklaart u heden geen enkel contact meer te hebben met de mensen uit Chatral (CGVS II, p.8). Uit het voorgaande volgt dat u geen danig diepe banden had/heeft met de lokale Pakistaanse gemeenschap van de plek waar u bent opgegroeid. Eenzelfde besluit volgt voor Hakimabad, de plek waar u voor uw komst naar België heeft geleefd en waar uitsluitend Pachtouns woonden. U verklaart daar geen contact te hebben gehad met andere mensen behalve uw broer en een vriend van uw vader (CGVS II, p.9-10). Dat u vooral affiniteit heeft met de Afghaanse cultuur – en niet met de Pakistaanse – blijkt voorts ook uit het feit dat u hier in België wel optrekt met Afghanen en bij hen aansluiting vindt, en u naar eigen zeggen geen pogingen onderneemt om de Pakistaanse gemeenschap in België op te zoeken in de ondertussen tweeëneenhalve jaren dat u hier bent (CGVS II, p.4). U gaat, integendeel, wel om met Afghanen hier (CGVS II, p.4).

Daarnaast wijst het CGVS er nogmaals op dat u drie ooms, één tante en verschillende neven (en/of nichten) en mogelijks ook een broer heeft die heden in Shalatak, het Afghaanse dorp van waar uw ouders afkomstig zijn, verblijven (CGVS I, p.18-19; CGVS II, p.7-8; zie ook supra). Jullie hadden naar eigen zeggen een goede relatie telkens wanneer u naar Afghanistan ging (CGVS II, p.7) en het was met het geld van de gronden van uw familie in Afghanistan dat jullie reizen van- en naar Pakistan bekostigd werden (CGVS II, p.12), hetgeen jullie goede band toch illustreert. U heeft met andere woorden een familiaal netwerk waarop u kan terugvallen in geval van een terugkeer. Uw tegenstrijdige verklaringen over de verblijfsplaats van uw moeder, uw twee broers en uw grootvader indachtig (zie supra), maakt bovendien dat niet kan worden uitgesloten dat ook zij zich momenteel in Shalatak bevinden en dat uw netwerk aldaar nóg ruimer is dan u doet uitschijnen.

Bovendien hebt u, zoals eerder reeds opgemerkt, al eens gedurende een half jaar in Afghanistan gewoond in 2016 (CGVS I, p.13; CGVS II, p.7-8). Buiten de twee kwesties met de Taliban die u opnoemde (i.e. het lidmaatschap van uw broer en de beschuldigingen van spionage hierop volgend, en hun bedreigingen naar u toe omdat u het land verlaten heeft) en die allebei niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd (zie supra), verklaarde u voor de rest met niemand problemen te hebben in Afghanistan (CGVS II, p.12, p.13). Hoewel u verder aangeeft dat u niet veel mensen hebt leren kennen toen u in dat dorp was en er geen vrienden had, beaamt u dat u de plaatselijke moskee bezocht en soms ging zwemmen met dorpingen (CGVS II, p.12). U reisde bovendien wekelijks naar andere plaatsen, zoals Mehtarlam, voor boodschappen (CGVS II, p.11-12). Dit zijn allemaal zaken die erop wijzen dat u tijdens uw terugkeer naar Shalatak participeerde in het maatschappelijke leven, ingebed was in de lokale gemeenschap en vertrouwd was/bent met de Afghaanse waarden en normen.”

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde omstandige en draagkrachtige motivering in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij niet in Afghanistan is opgegroeid en dat hij, hoewel hij het liefst zijn moedertaal spreekt, wel degelijk een accent heeft. Hij citeert zijn verklaringen uit de persoonlijke onderhouds over hoe hij Chatrali heeft geleerd en waarom hij in Pakistan niet naar school ging. Verzoeker doet met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen geen afbreuk aan de voorgaande motivering. Verweerder kon terecht vaststellen dat verzoeker etnisch Pashtoun is, dat zijn moedertaal het Pashtou is, dat uit zijn verklaringen geen diepe affiniteit met de Pakistaanse gemeenschap kan worden ontwaard, dat hij over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan en dat verzoeker (ook in België) vooral banden heeft met Afghanen en de Afghaanse cultuur.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift een passage uit "*het rapport van de EUAA van januari 2023*" citeert, dient opgemerkt dat verweerder dit rapport (EUAA *Country Guidance* van januari 2023) heeft meegenomen in zijn beoordeling. Uit deze passage blijkt dat het voor Afghanen, die niet gewend zijn aan Afghaanse normen en verwachtingen en geen opvangnetwerk hebben, moeilijk is om werk of onderdak te vinden. Tevens blijkt dat Afghanen die lange tijd buiten Afghanistan hebben verbleven mogelijks een sterk accent hebben, hetgeen een verder obstakel kan vormen bij het vinden van werk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar deze algemene landeninformatie geenszins concreet aan dat hij geen werk of opvang zal kunnen vinden in geval van terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij aantoont dat dit gegeven op zich een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou inhouden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij familie heeft wonen in Shalatak, het Afghaanse dorp van waar zijn ouders afkomstig zijn (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 december 2021, p. 18-19; notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2023, p. 7-8), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij op steun van zijn familie kan rekenen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift ontkent dat zijn familie hem bij terugkeer naar Afghanistan zou kunnen ondersteunen, gezien ze hun eigen gezin hebben en de situatie van werkloosheid en armoede, weet hij niet te overtuigen. Aangezien verzoeker een goede relatie heeft met zijn familie in Afghanistan, zoals hij ook zelf beaamt in het verzoekschrift, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer in zekere mate ondersteund zou worden door zijn familiaal netwerk. Gelet op het feit dat de reizen van en naar Pakistan van verzoeker en zijn gezin in het verleden bekostigd werden met het geld van de gronden van verzoekers familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2023, p. 12), kan niet worden aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan niet (opnieuw) zou kunnen rekenen op steun van zijn familie in Shalatak.

Verder stelt verweerder terecht vast dat verzoeker in 2016, weliswaar gedurende een korte periode van een half jaar, in Afghanistan heeft gewoond en aldaar heeft deelgenomen aan het maatschappelijk leven en ingebed was in de lokale gemeenschap. Het loutere feit dat verzoeker het grootste deel van zijn leven buiten Afghanistan heeft doorgebracht, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker binnen een Afghaanse gemeenschap in Pakistan is grootgebracht, een diepe affiniteit heeft met de Afghaanse cultuur en vertrouwd is met de Afghaanse waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij, als etnisch Pashtoun die is grootgebracht binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan en vertrouwd is met de Afghaanse waarden en normen, ten gevolge van zijn langdurig verblijf in Pakistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

9. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij bijna 3 jaar (verzoekschrift, p. 26), dan wel anderhalf jaar (verzoekschrift, p. 37), in België verblijft. Hij stelt dat hij verwesterd is, volledig geïntegreerd is en enkel nog de Westerse waarden deelt. Hij verwijst dienaangaande naar landeninformatie en rechtspraak.

9.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of

Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

9.2. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

"In het verzoekschrift tegen uw ondertussen vernietigde weigeringsbeslissing van 25 juli 2022 wordt voorts nog opgeworpen door uw advocaat dat u 'volledig verwesterd' bent ten gevolge van uw verblijf in België (zie verzoekschrift 05/09/2022 in administratief dossier). Na bevraging ziet het CGVS echter geen elementen die hierop zouden wijzen, noch hebt u dit ooit aangehaald als asielmotief. Los van het feit dat u, zoals eerder aangegeven, ook in België aansluiting blijft zoeken bij de Afghaanse gemeenschap (CGVS II, p.4), haalde u desgevraagd geen bezigheden aan die zouden wijzen op een verwesterd profiel. U leert Frans en Engels met behulp van uw gsm en u werkt als arbeider in de tuinbouwsector (CGVS II, p.3-4). Dit impliceert geenszins dat u, al dan niet onbewust, westerse waarden zou hebben geïnternaliseerd of dat u specifiek gedrag zou vertonen dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Bovendien identificeert u zich nog steeds als soennitisch moslim, praktiseert u uw religie en doet u mee aan de vastenperiode (CGVS II, p.11). Gezien alle voorgaande elementen kan niet worden aangenomen dat u verwesterd bent, noch dat u er bij terugkeer naar Afghanistan verwestering zou worden toegedicht of u zou worden beschouwd als niet-Afghaans. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

[...]

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïndividualiseerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Evenmin volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken, maar blijft hiertoe – mede gelet op wat volgt – in gebreke.

Verzoeker brengt middels aanvullende nota van 16 januari 2024 stukken bij die de omstandigheden van zijn verblijf in België staven (stukken 1-2: getuigenis en loonfiches). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in België in een opvangcentrum verblijft en werkzaam is op de arbeidsmarkt weliswaar aantoon

dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf en zijn werk bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als 'verwesterd', noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Te dezen dient opgemerkt dat verzoeker Afghanistan op 1 of 2 juli 2020 heeft verlaten en op 20 oktober 2020 in België toekwam. Bijgevolg verblijft verzoeker bijna 3,5 jaar in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Voogdij op 23 december 2020 ingevolge een leeftijdsonderzoek stelt dat verzoeker op datum van 17 december 2020 ouder is dan 18 jaar, met een minimum leeftijd van 19,8 jaar. Aldus was verzoeker minstens 19 jaar oud en dus meerderjarig op het moment dat hij vertrok uit Afghanistan. Verder dient hernomen dat verzoeker in een Afghaanse gemeenschap in Pakistan is grootgebracht, een duidelijke affiniteit heeft met de Afghaanse cultuur en vertrouwd is met de Afghaanse waarden en normen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België reeds gevormd was naar Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 december 2021, p. 18-19; notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juli 2023, p. 7-8). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers PoR-kaart; kopieën van PoR-kaarten van verzoekers familieleden, een kopie van de taskara van verzoekers broer en moeder; een bundel medische documenten uit Pakistan) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale

hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt

doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 11 januari 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS